

L.D. Lapinski

REISBUREAU WERELD VREEMD

OP DE RAND VAN DE WERELD

De mensen noemden ze ‘piraten’. En de zeelui uit de wereld van De Breek droegen die naam met trots, want hoe zou je jezelf anders moeten noemen als je op een schip woont en een leven vol schobbejakkerij en schavuitenstreken leidt?

In elk geval zagen ze er allemaal zo uit, en de piraten die Mez Shaban als kapitein hadden, liepen er zeker niet stijlloos bij. Ze maakten iets sierlijks van de spullen die ze zo hard nodig hadden. Hun kunstbenen waren versierd met fijne, in het hout uitgesneden golfjes. Hun ooglapjes waren gemaakt van zacht leer met het scheepswapen erop geborduurd. Voor de holte waarin vroeger haar linkeroog had gezeten, droeg kapitein Mez zelf een ooglapje met een wolk van blauwe stippen erop. Dat was ter ere van haar vlaggenschip, de *Monnikskap*, die naar de giftige blauwe bloem was genoemd.

Die avond was Mez verdiept in een kaart die voor haar lag. Ze had al een tijdje niet op de klok in haar hut gekeken. Klokken waren erg belangrijk in De Breek, omdat de je nooit wist

wanneer de zon op of onder zou gaan. Mez had het grootste deel van de dag over een grote stapel zee- en landkaarten gebogen gezeten. Haar half opgegeten maaltijd was uren geleden onder uitgerolde vellen bedolven geraakt.

Mez streek over de kaart. Die was rond, ingekleurd in levendige kleuren en afgewerkt met vernis. Het glanzende oppervlak zat vol barstjes. Het was een kaart van haar hele wereld. De wereld van De Breek.

Er werd op de deur van haar hut geklopt.

‘Ja?’ zei ze, zonder op te kijken.

‘Kapitein.’ Jeremy, de tweede officier, stak zijn hoofd om de deur. ‘Het wordt al donker en er is nog steeds geen spoor van de *Waterkers*.’ Hij worstelde even met het gewicht van zijn woorden voor hij sprak. ‘Dat schip is weg, kapitein.’

Mez keek op van haar kaart. Heel even stond er bezorgdheid in haar oog. Toen verdween die en was haar blik weer even ondoorgrondelijk en koel als altijd.

‘Laat de matrozen de luiken schalmen en wat eten. Als ze het schip in het licht niet kunnen vinden, betwijfel ik of het in het donker lukt.’

Jeremy knikte en ging weg.

Mez leunde achterover en verschoof een van de pinnen op haar kaart. Midden in de grotendeels blauwe wereld lag een bruin eiland in de vorm van een opengescheurd brood: De Breek. Het grootste eiland in deze wateren; het eiland waar Mez’ wereld naar was genoemd.

Er lag nog een handjevol andere eilandjes in het blauw,

maar die waren lang niet zo groot als De Breek. Een matroos zou meer dan een dag nodig hebben om van de ene naar de andere kant te lopen.

Er was een tijd, toen Mez jonger was, dat de kaart waarnaar ze keek twee keer zo groot was. In de loop van de jaren was de kaart bijgesneden, aangepast aan de steeds kleiner wordende zee. Het gebeurde nu al zo lang dat Mez zich niet kon herinneren wanneer de kaart voor het laatst een maand hetzelfde was gebleven.

Mez Shaban haalde een dun mes uit de verzameling aan haar riem. Ze stak het snel in de rand van de kaart en trok het om de rand van de ronde kaart heen. Ze sneed een reepje zo breed als haar duimnagel af. Daarna raapte ze de kaartslert op, verfrommelde hem en gooide hem in de prullenbak.

‘De wereld krimpt,’ zei ze tegen niemand. Toen haalde ze een dik vel gerecycled papier en een schrijfset tevoorschijn.

Ze moest een brief schrijven.

Nee, geen brief.

Een oproep.

Flick draaide het vergrootglas tussen haar vingers rond. Het koperen handvat zat onder de krasjes en vlekjes. Er liep een diepe kras naast de ronde lens en er zaten kleinere schrammetjes in de slanke, pen-vormige steel, plus een donkere vlek die er maar niet af ging, hoe hard Flick ook poetste.

Ze bekeek het instrumentje, maar keek nog niet door het glas heen en genoot van de voorpret. Door het vergrootglas kijken was een traktatie waarvan ze met volle aandacht moest genieten.

Ze liet de steel snel ronddraaien. Hij gleed soepel door haar vingers, met een handige beweging waar ze duidelijk veel te veel nachten op geoeffend had. Ze lag in bed en de roze gloed van de schijf agaat op haar oude lamp verlichtte de kamer op een manier die haar deed denken aan de zachte gloed in een bos vol kristal en magie, in een heel andere wereld. Een wereld waarin ze rondgelopen had.

Flick sloot haar ogen en haalde diep adem. Toen bracht ze

het vergrootglas naar haar rechteroog en kneep haar linkeroog dicht. Toen ze dit voor de eerste keer liggend op bed had geprobeerd, had ze het ding op haar hoofd laten vallen.

Want dit was geen gewoon vergrootglas. En Felicity Hudson was geen gewoon meisje. In het vergrootglas in Flicks hand zat glas uit een andere wereld en het instrumentje was gemaakt door iemand die magie kende.

Als je erdoorheen keek – als je daar de juiste gave voor had – zag je verborgen magie. Letterlijk. En toen Flick erdoorheen keek, glimlachte ze.

De lucht om haar heen zinderde van magie. Glinsterende, gouden, witgekuifde sprankels in de lucht, die stilletjes rondzweefden. Zij was de enige die ze zag. Flicks glimlach veranderde in een brede grijns toen ze de gouden vonkjes zag kolkten en door haar kamer dansen. Ze tolden en doken door de lucht als glitters in het water, tuimelden in een zwerm magische deeltjes in het rond.

Flick stak haar hand uit en de zwerm magie zweefde geluidloos naar haar toe, vleide zich neer op haar hand en sloot als een handschoen om haar vingers. Flick voelde er niets van, zelfs niet toen ze haar vuist dichtkneep met een paar deeltjes erin.

Flick liet het vergrootglas zakken en drukte het met het ronde deel tegen haar mond. Het was koud en smaakte een beetje naar het muntje waaraan ze ooit had gelikt, gewoon om te zien hoe het smaakte.

Het vergrootglas was meer dan honderd jaar geleden ge-

maakt en was eigendom geweest van een familielid van haar vriend Jonathan Mercator (in de koperen rand stonden de initialen N.M. gekrast). Het was op zichzelf niet magisch; het was vooral een hulpmiddel om de magie die er toch al was te kunnen zien. Magie, wist Flick nu, was overal, in de hele wereld.

Maar dat was niet het enige wat Flick zag.

Ze kwam uit bed en deed het lampje naast haar bed uit voor ze door de gordijnen keek. Zonder licht kon ze door haar eigen spiegelbeeld in het raam heen kijken, naar de tuin en de huurwoningen erachter.

De rijen huizen zagen er donker en somber uit in de bewolkte nacht. Het was een warme, drukkende dag geweest, met een lucht vol vocht dat weigerde tot regen te condenseren. Er was geen maan te zien en de hemel had de dieppaarse kleur die een donderbui aankondigde.

Flick legde haar hand tegen het glas. Ze vroeg zich af of die statische lading die vlak voor een onweersbui in de lucht hangt eigenlijk wel statische lading wás. Of was het misschien iets magisch? Het zou best kunnen dat een storm de magie in de lucht in beweging bracht. Eigenlijk zou alles kunnen.

Ze staarde nog een paar minuten in het donker en zag af en toe een licht aangaan in huizen die ze nog niet goed kende. Ze wachtte tot ze het niet meer kon uithouden en hield toen het koperen vergrootglasje nog een keer voor haar oog.

Deze keer was het effect spectaculair.

Een felle lichtstreep liet de speeltuin in het midden van hun buurt oplichten. De streep was gekarteld, als een bliksemschicht die met trillende handen getekend is, en straalde een geelwit licht uit. Kleine vlokjes magie dwarrelden erin en eruit. Hij zweefde ongeveer twee meter boven de glijbaan en hing daar gewoon te wachten.

Een schisma.

Een scheur in het weefsel van de werkelijkheid.

Een doorgang naar een andere wereld.

Er ging een grote huivering door Flicks lijf heen. Ze had het schisma eergisteren ontdekt. Hoewel het niemand kwaad deed, herinnerde het Flick aan wat er kón gebeuren. En aan wat zij had gedaan, een paar weken geleden nog maar, in een andere wereld.

Flick staarde ernaar tot haar ogen begonnen te tranen. Toen liet ze het vergrootglas zakken en legde haar hoofd tegen het raam. Het koude glas voelde prettig aan tegen haar warme huid en terwijl ze luisterde naar de nachtelijke kraakgeluidjes van haar huis, veranderde haar angst langzaam in een zachte kalmte. Ze was hier veilig, er waren mensen die van haar hielden en ze was bij de familie die ze bijna was kwijtgeraakt. De herinnering aan dat bijna-verlies zat nu voor altijd aan schisma's vast. Als ze alleen maar door een vergrootglas naar een schisma keek, werd ze al misselijk van de zenuwen.

Flick had nog maar net ontdekt dat schisma's bestonden, nadat ze was togetreden tot het geheime genootschap dat

bij reisbureau Wereldvreemd hoorde: een plek van reizen en magische voorwerpen, en het thuis van de enige vriend die Flick had gemaakt sinds haar familie in Little Wyverns was komen wonen.

Reisbureau Wereldvreemd was ook de reden dat ze nu niet naar buiten mocht. Haar ouders deden alsof Flick een bank had beroofd, maar ze was alleen maar een dag en een nacht niet thuisgekomen.

Flick trok een grimas. Ze zou veel liever niet begrijpen waarom ze zo kwaad waren. Maar ze begreep het wel. Toch had ze ook weer niet verwacht dat ze de hele zomervakantie binnen zou moeten blijven. Over anderhalve week zou ze al op haar nieuwe school beginnen en dan zou ze alleen nog de weekenden en de vakanties hebben om naar het reisbureau te gaan.

In de verte klonk een sirene en flitste er blauw licht op. Ze schrok van het geluid en stootte haar bijna lege spaarpot van de vensterbank. Hij viel met een harde klap op de grond.

Ze bleef stokstijf stilstaan om te luisteren.

In de slaapkamer van haar ouders hoorde ze iemand hoesten en het bed kraken. Ze zou weer naar bed moeten gaan.

Flick liet het spaarvarken liggen waar het lag, trok de gordijnen dicht en kroop in bed. Ze hield het vergrootglas nog altijd stevig in haar hand.

De volgende ochtend stond de keuken zo vol tassen en dozen dat Flick zich afvroeg of ze weer gingen verhuizen. Gelukkig was het gewoon een van haar vaders min of meer regelmatige aanvallen van opruimwoede. Deze keer wilde hij dingen naar de vlooiemarkt bij het gemeentehuis brengen.

‘Laatste kans,’ zei hij, terwijl Flick een snee krentenbrood in de broodrooster deed en een slok uit het pak sinaasappelsap op tafel nam. ‘Als je nog oude kleren, schoenen, speelgoed, boeken hebt: stop ze in een tas. En laat dat,’ voegde hij eraan toe, met een knikje naar het pak sap. Hij stapelde nog een doos boven op een kartonnen toren. De onderste doos zakte door. ‘Dat vindt je moeder niet leuk.’

‘We hebben allemaal dezelfde ziektekiemen.’ Flick rolde met haar ogen en pakte een glas. ‘Bovendien geven jullie Freddy ook kusjes, en die is pas echt een gevaar voor de volksgezondheid.’

Isaac Hudson keek naar zijn zoon, bij wie er op dat mo-

ment twee groene snotpegels uit zijn neus hingen. ‘Misschien moet je even schoongeveegd worden, jongeman? Hè?’

‘Stop hem in de sterilisator,’ stelde Flick voor.

Freddy lachte en Flick voelde zich wat milder gestemd. Er was tenminste iemand die om haar grapjes lachte. Ze hield de laatste tijd veel meer van Freddy, ondanks het snot.

Op dat moment kwam Moira Hudson binnen. Ze droeg een spijkerbroek in plaats van haar uniform van het postkantoor. ‘Ben je nog niet klaar, Felicity?’ snauwde ze.

Flicks geroosterde krentenbrood bleef halverwege haar open mond in de lucht hangen en ze probeerde zich te herinneren waar ze klaar voor moest zijn.

‘Het is zaterdag,’ zei Moira met een zucht. Ze klakte met haar tong op de manier die meestal problemen aankondigde. ‘Je zei dat je mee zou gaan naar de stad.’

‘Maar –’

‘Er moeten boodschappen worden gedaan.’

‘Maar –’

‘En Freddy heeft nieuwe broeken nodig; hij slijt de knieën door met al dat kruipen.’

‘Maar –’

‘Dus kleed je aan en blijf niet de halve dag in de badkamer hangen. Je bent zo al mooi genoeg. Hup!’

Flick schoof gelaten de rest van haar ontbijt in haar mond.

Sinds Flick een paar weken geleden 's avonds niet uit reisbureau Wereldvreemd was teruggekomen, had ze ongeveer net zo veel vrijheid als een spin die onder een glas gevangen zit. Ze was pas vroeg in de ochtend thuisgekomen, zonder goede verklaring. En natuurlijk zaten haar ouders vol vragen.

Om niet meer elke vijf minuten het vuur aan de schenen gelegd te krijgen had Flick uiteindelijk slap gelogen dat ze in Little Wyverns 'verdwaald' was. Haar ouders hadden het natuurlijk geen seconde geloofd, maar ze leken liever een overduidelijke leugen te horen dan helemaal geen verklaring te krijgen. Haar vader was na ongeveer een week niet meer boos, maar Flicks moeder was nog steeds net een pan die op het fornuis stond te sudderen: bij het minste of geringste vlamde de boel op en kookte ze over, en dus probeerde Flick precies te doen wat haar gezegd werd. Haar ouders, en vooral haar moeder, wilden haar voortdurend druk bezig houden. Maar Flicks ouders wisten niets van Wereldvreemd, en Flick was ook niet van plan ze er iets over te vertellen.

Ze was maar twee keer terug geweest bij het reisbureau. De eerste keer was vlak na haar verdwijning. Ze had gespijbeld van pianoles om tegen Jonathan te gaan zeggen dat ze min of meer permanent huisarrest had. De tweede keer had Freddy de stoep voor Wereldvreemd uitgekozen als de perfecte plek voor een van zijn MegaDriftbuien™, waardoor Flick de kans kreeg om verwoed door de ruit te zwaaien terwijl haar moeder met hem worstelde.

Hoewel Flick huisarrest had, mocht ze kennelijk wel naar

buiten om haar kleine broertje bezig te houden tijdens het winkelen.

Nu het vakantie was, zat de supermarkt stampvol ouders en hun kroost, die ofwel rustig werden gehouden met chips, of krijsten omdat ze niet rustig werden gehouden met chips. Freddy hoorde bij de laatste groep. Hij wisselde mekkeren als een geit af met proberen het koppelstukje aan de ketting van het winkelwagentje op te eten. Flick drentelde naar het fruit terwijl haar moeder hardop tegen niemand klaagde dat de komkommers veel minder lang goed bleven nu ze niet meer in plastic verpakt zaten. Gisteren hadden ze thuis een discussie over wegwerpplastic gehad, nadat Flick in een vlaag van lichte opstandigheid het huishoudfolie van de boodschappenlijst had geschraapt. Flick vroeg zich af waarom haar moeder een wat langer stevig blijvende komkommer belangrijker vond dan walvissen, toen ze een bekende bos donker haar zag en een afschuwelijk giletje van tweed dat maar van één iemand kon zijn. Ze gluurde om de bananen heen en durfde het haast niet te geloven.

Maar het was hem wel.

Het was Jonathan Mercator.

Flicks hart maakte een sprongetje.

Hij was hier echt! Weg van zijn geliefde reisbureau, om naar fruit te staan kijken alsof hij even saai was als alle anderen in het multiversum.

Nou, niet precies even saai. Het was augustus en iedereen liep in korte broek, maar Jonathans enige concessie aan het

weer was dat hij het jasje van zijn pak niet aan had. Zelfs zijn overhemd zat tot aan zijn nek toe dichtgeknoopt. Flick voelde zich vreemd geprikkeld. Jonathan door de supermarkt zien lopen was net zoiets als een schildpad zonder schild zien.

Ze liep naar hem toe.

‘Hé,’ zei ze met een grijns. Het voelde ineens alsof haar benen vol springveren zaten. ‘Wat fijn om je te zien!’

‘O!’ Jonathan knipperde snel met zijn ogen achter zijn brillenglazen en er verscheen een glimlach op zijn gezicht. Hij legde de avocado die hij zorgvuldig bekeken had in zijn mandje. ‘Hallo.’

Flick wierp een blik op haar moeder, die probeerde haar boodschappenlijst uit Freddy’s mond los te krijgen. ‘Het is thuis net alsof ik uit Alcatraz moet ontsnappen. Hoe is het?’

‘Beter, dank je.’ Hij voelde even aan zijn achterhoofd, waar hij een litteken had van een steen waar hij een paar weken geleden op was gevallen. Een aandenken aan het gevaarlijke werk dat hij deed.

Jonathans reisbureau was het enige van zijn soort in de hele wereld. En Flick kende als een van de weinige mensen het geheim ervan: als reisbureau Wereldvreemd je op reis liet gaan, zetten ze je niet in een vliegtuig. Het oude reisbureau stond vol met oude koffers, stuk voor stuk verschillend. En al die koffers konden je naar een andere wereld brengen; je hoefde er alleen maar in te stappen.

Flick keek wat Jonathan in zijn mandje had. De eenzame avocado lag naast een blikje groentesoep. Het was vreemd om

te bedenken dat Jonathan zoiets alledaags deed als maaltijden eten.

‘Kunnen mijn boodschappen je goedkeuring wegdragen?’ vroeg hij.

Ze lachte. ‘Ik geloof het wel. En, hoe gaan de zaken?’

‘Langzaam maar gestaag, zoals dat heet,’ zei hij onverschillig. ‘Ik ben pas nog in Vijflichtenstad geweest. De stad lijkt op te knappen. Dankzij jou.’

‘Dankzij Nakk van Snaaij,’ zei Flick. Plotseling miste ze de roze met gouden stad en haar vriendin, de Dief in haar rode mantel, zo erg dat haar hart er pijn van deed. ‘Zij was degene die ermee akkoord ging om de gestolen magie weer in de wereld los te laten. Ze had het ook kunnen houden.’

‘Niet iedereen is zo’n soort Dief,’ zei Jonathan. ‘Ik heb jufvrouw Van Snaaij toevallig gesproken. Ze heeft niets meer gehoord van Opzichter Griss of haar makkers. Het lijkt erop dat je ze voorgoed in die andere wereld hebt opgesloten.’

Flick staaarde naar een paar kiwi’s. Het zware gevoel in haar borst veranderde in een stroperig schuldgevoel.

Jonathan leek te zien hoe ze zich voelde. ‘Je hebt jezelf gered, en de leden van Genootschap Wereldvreemd, en uiteindelijk de hele wereld van Vijflichten. Als jij er niet was geweest, zou Opzichter Griss met haar Dieven naar een andere wereld zijn gegaan en alle magie – en het leven – daaruit gezogen hebben.’ Hij pakte zijn boodschappenmandje wat steviger vast. ‘Dat betekent nog niet dat je je er persoonlijk goed bij hoeft te voelen als je mensen in een andere wereld opsluit.’

Flink bromde. ‘Ik weet niet eens hoe ik dat deed.’

‘Heb je nog iets geprobeerd te doen sinds je weg bent?’

Flick schudde haar hoofd. Door een vergrootglas kijken telde vast niet echt mee.

‘Geen experimenten, en dat met jouw talent?’ Jonathan trok zijn wenkbrauwen op. ‘Maar waarom dan niet?’

Flick schuifelde ongemakkelijk heen en weer. Toen ze met Jonathan optrok was duidelijk geworden dat ze magisch be-gaafd was, veel meer dan hij, en ook veel meer dan hij ooit bij iemand had gezien. Tijdens haar laatste avontuur met Jonathan had ze het onmogelijke gedaan: een schisma tussen twee werelden opengetrokken – en het overleefd. Maar terug in Little Wyverns, waarschijnlijk het meest alledaagse dorp in het multiversum, had het nauwelijks echt geleken.

Jonathan glimlachte. ‘Ik mis het wel om je in de winkel te hebben, weet je. Je had vorige week even binnen moeten komen. Ik heb je zien zwaaien.’

‘O.’ Flick knipperde met haar ogen en glimlachte. Ze geloofde niet dat ze ooit eerder van een vriend had gehoord dat hij haar miste. Ze werd er verlegen van, maar op een goede manier. ‘Ik had wel naar binnen gewild, maar ik was daar met mijn moeder. Ze zou alleen maar vragen gaan stellen. Dat is zo’n beetje het enige wat ze heeft gedaan sinds ik die avond niet thuiskwam.’

‘Ah. Ik begrijp het. Maar toch is het –’

‘Hé... Jonathan, toch?’

Ze draaiden zich om naar een heel lange, breedgeschou-

derde jongeman in een rugbyshirt. Hij had een tweeliterpak volle melk in zijn hand en grijnsde vriendelijk.

Toen Jonathan hem zag, leek hij te krimpen. Hij pakte zijn boodschappenmandje wat steviger vast. ‘H... Hallo,’ zei hij. Zijn stem klonk ineens een paar octaven hoger.

‘Hé,’ zei de jongeman weer. ‘Jij bént toch Jonathan?’

Jonathan knikte als zo’n poppetje met een wiebelhoofd dat je soms achter de achterraut van auto’s ziet. ‘Ja. En... En jij bent Anthony.’

‘Dat ben ik inderdaad.’ Anthony keek naar Flick, en toen weer naar Jonathan. ‘Stel je me niet voor aan je... zusje? Vriendin?’

‘Dit is Felicity,’ zei Jonathan. Hij bleef naar Anthony kijken alsof zijn ogen aan hem vastgeplakt zaten. ‘Gewoon een vriendin.’

‘Leuk je te leren kennen, Felicity-gewoon-een-vriendin.’ Anthony gaf haar een hand en ze glimlachte. Het was alsof ze handen schudde met een vriendelijke reus.

‘Ook leuk om jou te leren kennen. Waar ken je Jonathan van?’ Het leek heel onwaarschijnlijk dat deze vrolijke kleerkast met sproeten lid was van Genootschap Wereldvreemd, maar ze wilde het niet uitsluiten.

‘O, ik ben student-assistent, ik werk aan de universiteit hier verderop.’ Hij wees de richting aan met zijn duim. ‘Ik heb geholpen tijdens de open dag en Jonathan was een van de weinigen die niet lachte toen ik de mensen over de cursussen probeerde te vertellen.’

‘Je deed het heel goed. Met verstand van zaken. Ik bedoel...’ zei Jonathan. Zijn wangen waren helemaal roze geworden.

Anthony rolde met zijn ogen, maar leek gevleid. ‘Dankjewel. Heb je je nog ergens voor ingeschreven?’

Jonathan leek zichzelf tot de orde te roepen. ‘Eh... ja. Uiteindelijk voor de module moderne geografie. Dat was een uitstekend idee.’

Anthony knikte. ‘Geen probleem. Nou, dan laat ik jullie maar verdergaan met de boodschappen. Aangenaam kennis te maken, Felicity, en jou zie ik binnenkort, toch?’ Hij glimlachte naar Jonathan.

‘Ja, ik... Ik zie je bij... bij de universiteit.’

Anthony knikte en Jonathan maakte met wiebelende vingers een kleine zwaaibeweging toen hij zich omdraaide.

Zodra Anthony de hoek om was, sloeg Jonathan een hand voor zijn gezicht. ‘O, gód! Is er een kans dat jij je laat overhalen om nooit meer over deze ontmoeting te spreken?’

Flick grijnsde. ‘Echt? Wil je dat ik doe alsof ik dit nooit gezien heb?’ En ze imiteerde zijn zwaaiende wiebelvingers.

‘Felicity, ik smeeek het je.’ Hij liet zijn hand zakken. ‘Alsjeblieft.’

‘Oké, goed,’ zei ze. En glimlachte toen. ‘Hij leek me in elk geval aardig.’

Toen kwam Flicks moeder naar hen toe, met een rammele karretje omdat een van de wielen de andere kant op wilde dan de andere drie. ‘Kom Felicity, laten we gaan,’ zei ze. Ze keek naar Jonathan. ‘Kennen wij elkaar?’

Jonathan gaf haar een glimlach die je alleen maar charmant kon noemen. Hij stak zijn hand uit. 'Ik ben Felicity's vriend Jonathan. Ik moet zeggen,' voegde hij eraan toe, 'dat ik het wel jammer vind dat Felicity nooit meer is komen helpen in de winkel.'

Flicks hart stond stil.

Haar moeder kneep haar ogen een beetje dicht. 'Wat bedoel je?'

'Ik run een reisbureau hier in de stad. Felicity zei dat ze een vakantiebaantje zocht, deed het de eerste dag fantastisch maar is daarna nooit meer komen opdagen,' loog Jonathan, zo glad als een aal. 'Ik dacht dat ze van gedachten veranderd was.'

Flicks hart begon weer te kloppen. Ze schudde haar hoofd. 'Nee, ik kon alleen niet komen. Het spijt me.'

'Je hebt me nooit verteld dat je een vakantiebaantje zocht,' zei haar moeder achterdochtig.

'Ik heb de laatste tijd niet de kans gekregen om veel te vertellen, hè.' Flick wist dat dat niet waar was, maar het was belangrijk om haar moeder af te leiden van een mogelijk verband tussen Jonathan en de avond dat ze niet was thuisgekomen.

'Het is wel jammer,' ging Jonathan verder, 'want ze was zo'n aanwinst. Je vindt niet vaak jonge mensen die bereid zijn om zo hard te werken, zelfs niet in Little Wyverns.'

Moira Hudson zwol zichtbaar op toen haar dochter zo werd geprezen. 'Ja, nou, Felicity is altijd erg volwassen geweest voor haar leeftijd. Erg verantwoordelijk.'

Jonathans publieksvriendelijke glimlach bleef op zijn gezicht geplakt zitten. ‘Daaruit blijkt wel hoe goed ze is opgevoed, lijkt me. Het straalt echt op u af.’

Flick had nooit gedacht dat haar moeder zo makkelijk in zulk overduidelijk geslijm zou trappen, maar ze stond te glimmen van trots. Na wekenlang boos en overstuur te zijn geweest, werd ze nu gladgestreken als glazuur op een taart. Misschien was vleien Jonathans superkracht, of misschien kon je maar een bepaalde tijd boos op iemand blijven. Hoe dan ook, het was geweldig om haar moeders schouders voor het eerst in weken te zien ontspannen.

Jonathan ging door. ‘Het zou zonde zijn als de training die ik Felicity heb gegeven verloren gaat. Computers en systemen en zo. Dingen die goed zouden staan op een cv.’

Flick zag iets oplichten in haar moeders ogen. Moira Hudson wist genoeg van selectieprocedures voor hogescholen en universiteiten om in te zien hoe nuttig dat zou zijn. Ze keek haar dochter slinks aan.

‘Dan zal ik zorgen dat ik op tijd thuiskom,’ zei Flick. ‘Dat beloof ik.’

Haar moeder ademde diep in door haar neus. ‘Goed dan,’ zei ze. ‘Maar als je óóit –’

‘Dat doe ik niet meer,’ zei Flick snel. ‘Met mijn hand op mijn hart en alles.’

‘We hebben het er nog wel over,’ zei haar moeder, maar Flick wist dat ze al overtuigd was. Freddy maakte scheetgeluidjes met zijn lippen. ‘Kom op, Felicity. We mogen hier

maar een uur parkeren. Leuk je te ontmoeten, Jonathan.' Ze knikte hem toe en liep weg door het gangpad.

Jonathan liet de grijns van zijn gezicht glijden. Hij verschikte zijn stropdas en trok vragend zijn wenkbrauwen op naar Flick.

Flick gaf hem een knipoog. *Zie je morgen*, zei ze geluidloos. Jonathan tikte op zijn horloge. *Tien uur precies*.